

Sygn. akt IV CSK 183/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku E. C.
przy uczestnictwie H. C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Rozpoznając apelacje wnioskodawcy i uczestniczki postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji, którym Sąd dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków E. i H. C. oraz oddalił wniosek wnioskodawcy o ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym - Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. uwzględnił częściowo apelację uczestniczki w zakresie terminu płatności drugiej raty spłaty zasądzonej od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki oraz terminu wydania przez nią nieruchomości wnioskodawcy, oddalił apelację uczestniczki w pozostałej części, oddalił w całości apelację wnioskodawcy i orzekł o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy długotrwała separacja faktyczna, utrzymywana za obopólną zgodą obojga małżonków, którzy przez cały czas jej trwania prowadzili odrębne gospodarstwa domowe, nie rozstrzygali wspólnie o istotnych sprawach rodziny, nie zarządzali majątkiem wspólnym oraz nie korzystali z niego na równych zasadach - może stanowić ważny powód do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym stron, z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku?”.

Stwierdził też, że przepisy prawa materialnego, które są podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia - biorąc pod uwagę stanowisko wnioskodawcy i Sądów obu instancji w niniejszej sprawie - wywołują wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy przez Sądy obu instancji z powodu przeprowadzenia dowodów ustalających dochody uczestniczki postępowania tylko za okres 1997 - 2010 r., a nie za cały czas trwania małżeństwa, w tym w okresie budowy domu stron, podczas gdy dochody wnioskodawcy ustalone zostały za okres od 1986 r do 2010 r. Doprowadziło to do jednostronnego tylko ustalenia

nakładów wchodzących w skład majątku wspólnego oraz wynagrodzeń za pracę uczestników, a w konsekwencji do ustalenia tylko części majątku wspólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, wskazać przepis, na tle którego powstało oraz przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje, wykazać, że mają one poważny i uniwersalny charakter, a mimo to nie zostały jeszcze rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, co jest konieczne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności.

Nie wskazał przepisu prawa, na tle którego powstało przedstawione przez niego zagadnienie prawne ani poważnych kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje. Przede wszystkim jednak pominął, że Sąd Najwyższy wielokrotnie już wypowiadał się co do tego, jakie okoliczności uzasadniają przyjęcie nierównych udziałów w majątku wspólnym, a w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2013 r. IV CSK 553/12 (nie publ.) rozstrzygnął także wprost zagadnienie sformułowane przez wnioskodawcę wskazując między innymi, że fakt pozostawania małżonków w separacji nie jest samodzielnie wystarczająco „ważnym powodem”, w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o., uzasadniającym uwzględnienie wniosku o ustalenie nierównych udziałów oraz że nawet różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku nie stanowi podstawy ustalenia nierównych udziałów, jeżeli nie przemawiają za tym „ważne powody”.

Skarżący nie wykazał też, że występuje w sprawie przesłanka przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. bowiem nie wskazał, jakie przepisy i w jakim zakresie budzą wątpliwości interpretacyjne, nie przedstawił tych wątpliwości ani rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w wyniku dokonania

różnej wykładni przepisów, natomiast podnoszona przez niego okoliczność, iż Sądy obu instancji zajęły w jakiejś kwestii (bliżej nieokreślonej przez skarżącego) inne niż on stanowisko, niewątpliwie nie wypełnia przesłanki przedsądu określonej w tym przepisie (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Także okoliczności podniesione przez skarżącego jako uzasadnienie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie odpowiadają utrwalonemu w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozumieniu tej przesłanki przedsądu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Niewątpliwie nie jest nierozpoznanie istoty sprawy nieprzeprowadzenie określonych dowodów i niewyjaśnienie okoliczności faktycznych (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2013 r. I CZ 88/13, nie publ.). Wskazane przez skarżącego uchybienia w postępowaniu dowodowym i braki w ustaleniach faktycznych sprawy nie mogą być podstawą zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.), a tym samym nie mogą być uzasadnieniem twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.